

Райчо разбра че утрешният ден ще бъде много лош за него. Но той се радваше, че не можаха да намърят пицова.

Мисълта му, обаче, не го напушаше. Той реши на всяка цена да избяга, ако не от тук, то от задната врата. Да седи повече, нямаше смисъл. Ето вчера отвлече дъщерята на бай Димо овчаря...

— Проклети читаци! — прецеди презъзби Райчо. Време за губене нямаше. Съ голяма предпазливост той отвори задната врата, която водеше за двора. На прага изскимт малко черно кученце. То беше неразделен другар на Райчо. Като че ли кученцето разбра скръбта му и замлък-

спокоен. Двамата другари поеха път за Балкана. Зорницата беше изгръла и гледаше засмъно двамата щастливи другари.

— — —

Минаха много години. Никой не знаеше нищо за съдбата на Райчо.

— — —

Въ това време на Балкана, върху една скала стоеше правъ възстанникъ и гледаше на изток зората. Въ краката му лежеше голямъ песь, онова малко кученце, неразделният другар на Райчо. Слънцето огръваше лицето на Райчо, въ което се забелязваше скрита мъка. Въ душата му живѣеше копнежът за по-близка свобода,

на. На Райчо му стана свидно да се раздѣли съ кученцето си. Време за губене нямаше. Той взе кученцето подъ мишици, прекоси двора и се намъри край зида. Съ единъ скокъ той се мътна на зида и отъ тамъ на другата улица. Сега вече той бѣ

за която той отъ малкъ мечтаеше да се бори.

АНАТОЛИЙ П. ГАРАНИНЪ

четникъ на орловата дружина въ
с. Софрониево, Орѣховско